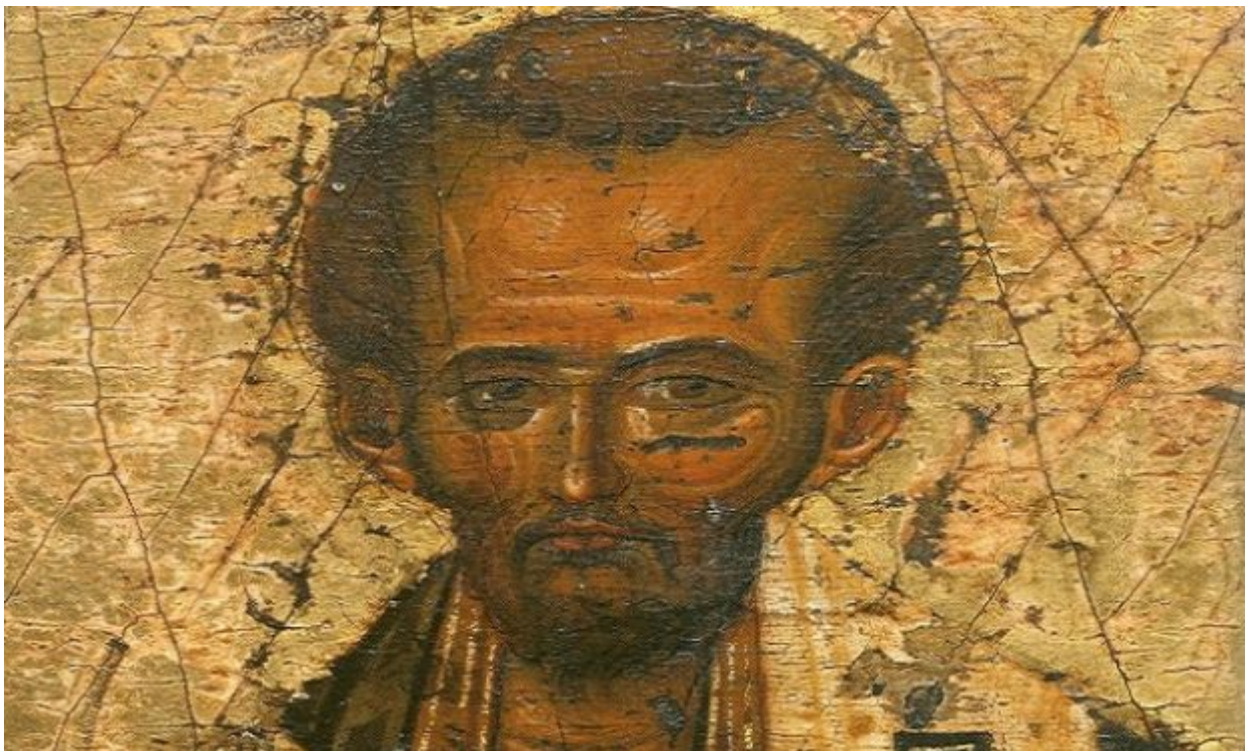

13 Οκτωβρίου 2019

Άγ. Ιωάννης Χρυσόστομος: Όταν βλέπουμε αταξίαν των πραγμάτων, να μην κατηγορώμεν τον Θεόν!

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Απαύγασμα πατερικής Σοφίας](#)

Η ζωή μας είναι γεμάτη από μεγάλην ταραχήν και τους θορύβους. Το μεγάλο όμως κακόν δεν είναι αυτό, αλλά το ότι αυτούς τους θορύβους και τας ταραχάς, ενώ δυνάμεθα ή να τους καταστήσωμεν ελαφρότερους ή να τους υπομένωμεν αλύπως, δεν εφροντίσαμεν να πράξωμεν ούτε το ένα ούτε το άλλο από αυτά, αλλά διερχόμεθα όλον τον καιρόν απογοητευμένοι.

Και ο μιν ένας θρηνεί διά την πτωχείαν του, ο άλλος διά την νόσον του, ο άλλος διά το πλήθος των φροντίδων και την ευθύνην της οικογένειας, άλλος διά την ανατροφήν των παιδιών του και άλλος διά την ατεκνίαν του. Και κοίταξε την υπερβολήν της αφροσύνης. Διότι δεν θρηνούμεν όλοι διά τα ίδια πράγματα, αλλά θρηνούμεν εξ ίσου δι' αντίθετα.

Και όμως εάν η φύσις των πραγμάτων ήτο εις ημάς αιτία των θρήνων, δεν θα έπρεπε να θρηνούμεν εξ ίσου διά πράγματα αντίθετα. Αλλά εάν η πενία ήτο πράγμα κακόν και αφόρητον, αυτός που ζη εις τα πλούτη, δεν έπρεπε ποτέ να αγανακτή. Και αν η ατεκνία ήτο κακόν, τότε αυτός που χαίρεται την πολυτεκνίαν έπρεπε να είναι πάντα εύθυμος.

Επίσης, εάν το να διευθύνης τας δημοσίας υποθέσεις της πόλεως, και να απολαμβάνης πολλά τιμάς και να έχης πολλούς υπηκόους είναι πράγμα ζηλευτόν, έπρεπε ο αδρανής και ήσυχος βίος να αποφεύγεται και γενικά να μισήται από όλους τους ανθρώπους.

Τώρα δε, όταν ίδης, ότι πλούσιο και πτωχοί εξ ίσου θρηνούν, και πολλάς φορές ότι ο πλούσιος το κάμνει αυτό περισσότερον από τον πτωχόν, και αυτός που χαίρεται την εξουσίαν και ο αρχόμενος, και ο πατέρας πολλών παιδιών και αυτός που δεν έχει κανένα απολύτως, να μη αποδίδωμεν την αιτίαν εις τα πράγματα, αλλά εις ημάς που δεν δυνάμεθα να τα χειρισθώμεν όπως πρέπει και να απαλλάξωμεν τον εαυτόν μας από όλην αυτήν την αθυμίαν. Διότι η ταραχή και ο θόρυβος δεν είναι στοιχείον των πραγμάτων, αλλά συνηθίζει να την γεννά η ψυχή μας.

Έτσι εάν εκείνη έχει καλήν συγκρότησιν, ακόμη και αν από παντού σηκωθούν τρικυμίας, θα ησυχάζωμεν διαρκώς εις την γαλήνην και εις τον λιμένα. Όπως και αντιθέτως, όταν αυτή δεν ευρίσκεται εις καλήν κατάτασιν, ακόμη και αν όλα μας έρχονται ευνοϊκά, δεν θα αισθανώμεθα καλύτερον από εκείνους που εναυάγησαν.

Αυτό δυνάμεθα να το ίδωμεν και εις τα σώματα. Όποιος έχει καταστήσει ισχυρόν το σώμα του, και αν συγκρούεται με μυρίας ατμοσφαιρικά ανωμαλίας, όχι μόνον δεν θα πάθη κανένα κακόν, αλλά επί πλέον αποκτά συνήθως μεγαλύτεραν ισχύν με την εξάσκησιν και τον εθισμόν εις τα καιρικάς ανωμαλίας.

Εάν όμως έχη κανείς σώμα ασθενές και ισχνόν, έστω, και αν ζη εις το άριστον κλίμα, δεν πρόκειται να ωφεληθή και να κερδίση τίποτε από αυτό, διότι η ασθένειά του που την έχει μέσα του εξουδετερώνει και καταστρέφει την ευεργετικήν

επίδρασι του καλού κλίματος.

Το ίδιο παρατηρούμε και με τας τροφάς. Όταν δηλαδή η κοιλία είναι υγιής και ρωμαλέα, ό,τι και αν δεχθή, όσον σκληρόν και αν είναι, όσον δύσπεπτον, εν τούτοις, μετασχηματίζεται εις καθαρόν χυμόν, διότι η φυσική ευεξία υπερνικά την κακήν ποιότητα της τροφής. Όταν όμως η κοιλία είναι άτονος και χαλαρά, τότε και αν της προσφέρης το πλέον εύχυμον φαγητόν, το μετατρέπει εις το χείριστον και το αχρηστεύει, διότι η ασθένεια καταστρέφει την ποιότητα του.

Έτσι λοιπόν και ημείς, όταν βλέπωμεν αταξίαν των πραγμάτων, να μην κατηγορώμεν τον Θεόν, αγαπητοί. Διότι αυτό δεν αποτελεί φάρμακον διά το τραύμα, αλλά νέον τραύμα επί του παλαιού. Μη αποδίδωμεν την διοίκησιν του κόσμου εις τους δαίμονας, μη νομίζωμεν ότι τα παρόντα κινούνται εις την τύχην χωρίς πρόνοιαν, μη αντιπαραθέτωμεν εις την πρόνοιαν του Θεού την τυρρανίαν κάποιας μοίρας και κάποιας ειμαρμένης.

Διότι όλ' αυτά είναι γεμάτα βλασφημίαν και η πραγματική ταραχή και αταξία δεν συνίσταται εις την φοράν των πραγμάτων, αλλά ευρίσκεται μέσα εις την ταραγμένην σκέψιν μας. Η οποία και αν ευρίσκεται εν μέσω ιδανικής ευταξίας των πραγμάτων, αν δεν διορθώση την εσωτερική της αταξίαν και ταραχήν, δεν έχει να ωφεληθή τίποτε από την ευταξίαν των πραγμάτων. Ο οφθαλμός, όταν νοσή, θα βλέπη σκότος και εν μέσω φωτεινοτάτης μεσημβρίας και άλλα αντ' άλλων, και δεν έχουν δι' αυτόν καμίαν αξίαν αι ακτίνες. Ενώ όταν είναι υγιής και ρωμαλέος, και κατά την εσπέραν θα δυνηθή να οδηγήση με ασφάλειαν το σώμα. Το ίδιο και ο οφθαλμός της διάνοιας μας, καθ' όσον μεν είναι υγιής, ακόμη και τα πράγματα που φαίνονται συγκεχυμένα, τα διακρίνει καλώς. Όταν όμως είναι κατεστραμμένος, ακόμη και αν το οδηγήσης εις τον ουρανόν, και εκεί θα διαπιστώση μεγάλην αταξίαν και ταραχή.

Απόσπασμα από τον λόγο του Αγίου Ιωάννη του Χρυσοστόμου, «Περί ειμαρμένης και προνοίας» από τη σειρά «Βιβλιοθήκη των Ελλήνων» των εκδόσεων Ωφελίμου Βιβλίου. Εισαγωγή, μετάφραση, σχόλια, Αθανάσιος Θ. Νίκας και Παναγιώτης Ι. Νίκας.